

[Lynnerup Nielsen.]

er foreslået. vil mit parti være imod; de tjener ikke til noget nyttigt og fornuftigt indenfor arbejdsløshedsforsikringen. Når nu afskedigelserne i klitplantagerne skal tjene som begrundelse for sådanne ændringer, finder jeg, at det er et noget søgt grundlag. De omtalte arbejdere havde helt indtil 1946 stået i arbejdsmandenes arbejdsløshedskasse; de har af egen fri vilje meldt sig ud, meldt sig ind i Kristeligt dansk Fællesforbund; ingen har kastet dem ud. De har tillige, efter at de er udtrådt, fået tilbud fra arbejdsmandenes kasse om, at de påny kunne indtræde og bibeholde arbejdet i klitplantagerne. Forslagsstillerne forsøger nu at gøre dem til religiøse martyrer på vestkysten for at lægge fagorganisationerne for had og for at fremme en ændring i loven, der kunne medføre en opstandelse af Kristeligt dansk Fællesforbund.

Nu da der er tale om udelukkelse fra et arbejde i henhold til beskæftigelsesloven, og nu da dette har rystet de ærede forslagsstillere så dybt, vil jeg henvise til et andet forhold, nemlig det, at visse medlemmer af statsanerkendte arbejdsløshedskasser også udelukkes fra et beskæftigelsesarbejde. Det drejer sig om de medlemmer, der har rundet de 60, og som ifølge loven ikke kan henvises til et sådant arbejde. Her virker en sådan bestemmelse for ældre arbejdere dobbelt hårdt, idet disse, når de først er slået ud i arbejdsløshed, som oftest har meget vanskeligt ved påny at finde beskæftigelse i det private erhverv, ikke mindst når arbejdsløsheden er stor — og de yngre årgange er mere end talrige nok til det behov, der er for tiden. Jeg ved, at der har foreligget sådanne tilfælde. Jeg kender enkelte, der har været henvist til sådanne beskæftigelsesarbejder, men har måttet forlade dem på grund af den 60 års aldersgrænse, der er fastsat i beskæftigelsesloven, medens de iøvrigt opfylder alle lovens bestemmelser. På dette punkt tror jeg, der var mere grund til at ændre loven, ikke mindst nu, efter at adgangen til at få aldersrente først indtræder ved 65 års alderen.

Når det ærede medlem hr. Sønderup i fremsættelsestalen og også i går talte om overgreb og terror i forbindelse med de fem afskedigelser i Thy, får man usægteligt den opfattelse, at hans sind er meget følsomt, og at han meget let indignerer. Jeg synes bare ikke, at lejligheden her er passende. De fem arbejdere fra Thy stilles lige med alle øvrige lønarbejdere i dette land, derved at de har ret til at indtræde i den arbejdsløshedskasse, som praktisk talt alle lignende

lønarbejdere står i, hvad samfundet utvivlsomt også er bedst tjent med. Vi kommunister vil derfor vende os imod det foreliggende lovforslag, hvad der iøvrigt allerede fremgår af de bemærkninger, jeg her har fremsat.

Evald Christensen: Jeg ved nok, at det her drejer sig om forskellige organisationer og forskellige kasser; jeg mener, det har været nødvendigt for arbejderne at slutte sig sammen for at bedre deres kår, og det skal de frit have lov til. Men her drejer det sig om noget meget større. Det kunne måske se ud til at være en lille sag, vi her behandler, men efter mit skøn er det en stor sag, en principiel sag. Det er en sag, der handler om, hvorvidt staten skal have lov og magt til at råde både over menneskers økonomiske og åndelige forhold. Det er virkelig noget helt afgørende, om dette skal gælde eller ikke. Man står egentlig i en sådan sag og ved ikke rigtig, hvad man skal sige. Hvad er det, vi stilles overfor: Et cirkulære af 7. februar 1940? En anerkendelse, som kom, og en anerkendelse, som forsvandt? Nej, det er ikke noget sådant, det drejer sig om! Det er dette, om man kan tage et menneskes ret til arbejde, til erhverv, fra det, når det ikke står i en bestemt organisation. Kan man dette, vil det jo sige, at så kan man også tage et menneskes ret til at leve fra det, og her betyder det tillige, at man forbyrder sig mod samvittighedsfriheden. Man har ikke, om man vil have arbejde, lov til at stå som medlem af Kristeligt dansk Fællesforbund. Man kan ikke, om man vil have arbejde, holde sig udenfor alle organisationer. Som nu her: vil man have arbejde, må man være medlem af Dansk Arbejdsmands Forbund. Hvor trænger vi dog også i vort land til bedre at forstå og efterleve, hvad ret og frihed er! Vi kan jo nok tale om dette med ret og frihed, måske bruge højtsvungne ord om det, men når det skal stå sin prøve, så glipper det som her overfor arbejdsmændene i statens klitplantage.

Jeg læste forleden om den langvarige debat ved F. N.s generalforsamling i Paris om menneskerettighederne. Der behandlede man også spørgsmålet om mindretallets ret på forskellige områder. Det var Jugoslavien, Sovjetunionen og Danmark, der i et forslag henvendte sig til det økonomiske og det sociale råd, for at arbejdet med forholdsregler til beskyttelse af racemæssige, nationale og sproglige mindretal kunne blive begyndt, og man må vel dér fra de danske deltageres side særlig have tænkt på Sydslesvig.

Er det ikke noget centralt i et virkeligt